

חושך ואור | קרן סול אנג'ל

Keren Sol Angel
Darkness and Light

All Rights Reserved
Copyright © 2024

כל הזכויות שמורות למחברת © תשפ"ד

עריכה: רונית לוי
עיצוב כריכה ועימוד: מיכל ברכוז
הפקה ועיצוב גרפי: ספרי נלב

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי - אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר - כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט, אלא ברשות מפורשת בכתב מהמחברת.

נדפס בישראל 2024
ספרי נלב הוצאה לאור

www.nivbook.co.il

מדינת ישראל
קרן סול

ליהלי, מאיה ואמי

שתמצאו את דרכן לאזורים המוארים של החיים,
ותהוו מצפן עבור אחרים.

ולך, אם שכחת שאתה מיוחדת,
שתמצאי את דרכך חזרה לעצמך.

“מיה, שמעת מילה ממה שאמרתי?” שאלה אופיר והעירה אותי ממחשבותיי.

איפה אני? הסתכלתי סביבי, המציאות הכתה בי בחתיכות קטנות, כמו אבנים קטנות שנפלו עליי, אבן ועוד אבן ועוד אחת. חזרתי לדירה שלנו, לארגזים הפתוחים שצריך למלא, ולכאב שפילח אותי כשהחתיכה האחרונה של החיים שלי נפלה, זאת שהזכירה לי שהוא נפטר. “שמעתי אותך, אופיר”. המשכתי לבהות.

היא התקרבה אליי והתיישבה לידי. “מוש, את בסדר?”
 “לא, אבל אני אהיה בסדר, מתישהו”. אני לא רוצה לבכות שוב, אני מותשת, אבל הכאב חיכה שם תמיד ולא עזב אותי.
 היא חיבקה אותי, כפי שעשתה לאורך כל השנה האחרונה.
 “סתכלי עליי רגע”, עיני הענבר שלה ננעצו בשלי מתוך החיבוק. “את תאהבי שוב ותחזרי לצחוק שוב ותזכרי מה זה להיות מאושרת”.
 “כבר הייתי מאושרת”, הושטתי יד אל שערי שהיה קלוע לצמה, “הוא פשוט עזב ולקח הכול איתו”.
 “הוא לא לקח הכול, את עדיין כאן”. היא אמרה בעדינות.
 “אני לא באמת כאן”. לחשתי.
 “מוש...” היא אמרה וחיבקה אותי.

אף אחד לא ידע מה להגיד כדי לנחם אותי, כי כנראה אין מילים מנחמות למשהו יקר כל כך שנלקח ממך ברגע אחד. וזה מה שזה היה, רגע אחד. דקות בודדות שביטלו תוכניות של חיים שלמים יחד, שביטלו חתונה

שהייתה אמורה להתקיים יומיים לאחר מכן. דקות בודדות שבהן הוא הפסיק להתקיים ואני נעלמתי איתו. המשכתי לאחוז בצמה וליטפתי את קצוות השיער במקום שבו אלון נגע וליטף אותן. לא הסכמתי להסתפר מאז שהוא הלך, לא הסכמתי לחתוך את הזיכרון הזה מגופי. אופיר ניסתה לשכנע אותי מספר פעמים בטענה שזה יעזור לי לפתוח דף חדש. פעם אחת היא אפילו ביקשה שאתלווה אליה למספרה, שם היא קיצרה את שערה השחור הארוך לקארה קצר. אולי היא עשתה זאת כדי לעודד אותי לשנות. אבל לא הייתי מסוגלת, לא רציתי לשחרר את החיים עם אלון. אהבתי את הדפים הישנים שחיי נכתבו עליהם.

“את חייבת להמשיך. אני יודעת כמה כואב לך”. היא המשיכה לנחם אותי, “אבל הגיע הזמן להפסיק להיאחז בו כאילו הוא הדבר היחיד שהיה בעולם. עצרת את החיים שלך בשנה האחרונה, והגיע הזמן לחזור לחיות”. היא הביטה בי באותו מבט נחוש שהכרתי מאז שהיינו ילדות. ידעתי שהיא צודקת, אבל אני לא יכולה להיפרד ממנו עדיין, זה היה מוקדם מדי. מה את שנה לעומת 15 השנים שלנו יחד, מגיל 17.

“תראי מה אנחנו הולכות לעשות, אני הולכת לפתוח שני בקבוקי בירה...”
 “ונשתכר ונעמיד פנים שכבר סיימנו לארוז את הדברים שלך?” נכנסתי לדבריה מחייכת חצי חיוך עייף.

“לא, אין מצב שאת מתחמקת. כבר חצי שנה שאנחנו נפגשות כל סוף שבוע ומתכננות לעשות את זה, ובכל פעם את מוצאת תירוץ אחר למה לא. הפעם אני לא מוותרת לך”. היא עצרה לרגע ושוב נתנה לי את המבט הנחוש שאמור להזכיר לי שאין סיכוי להתחמק. “אני מבינה שיש דברים שתרצי לשמור, אבל בואי, מברשת השיניים שלך? באמת מוש? די, אפשר לזרוק אותה. וגם הבגדים שלך שבארון”.

“צריך לתרום אותם.” השלמתי את דבריה בכניעה.

היא התקרבה אליי ואחזה בידי, הביטה בי ולא אמרה כלום.

“לא!” לקחתי את היד שלי בחזרה, ומייד הגנתי על טבעת האירוסין שענדתי, שומרת עליה שלא תלך לשום מקום.
“בסדר, עוד לא”. היא לחשה.

היא הניחה קופסת קרטון פתוחה מולי. הקופסה נראתה גדולה מדי, היא מראש הגדירה כמה מהחפצים שלו אני צריכה לתרום. ליד הדלת עמדו עוד חמישה ארגזים דומים. התהפכה לי הבטן, וכל מה שרצייתי הוא לעצור את רכבת ההרים הזאת שהיא דוחפת אותי לעלות עליה. פתאום הכול הכביד עליי. התיישבתי על הרצפה.
“נתחיל מהארון?” היא שאלה ולא חיכתה שאסכים.

היא הרימה אותי מהרצפה וגררה אותי לחדר השינה. על המיטה שלי היו פרוסים, מבעוד מועד, הבגדים שלו. הנעליים שלו היו מסודרות כמו חיילים על הרצפה. ישבתי על המיטה וליטפתי את בגדיו, הרמתי את חולצת הטיולים הכחולה שלו. הוא חתך את הצווארון שלה, ובכלל היא הייתה מחוררת ובלויה לגמרי. אבל היא הייתה שלו, אז היא הייתה מושלמת. נשמתי אותה עמוק לתוכי, את הריח שלו. זה לא היה ריח של בושם, אלא הריח שלו. אהבתי לכרבול את הפנים שלי בצוואר שלו ולהריח אותו כשהתחבקנו או שכבנו במיטה. עצמתי את העיניים לרגע ושמעתי אותו צוחק ומזיז אותי כי האף שלי מדגדג אותו. צחקתי. הריח שלך, אלון, איך אני יכולה לחיות בלי זה. נשמתי שוב את החולצה הכחולה שלו וברגע אחד שוב, האגרוף בבטן. הכאב הזה, כל פעם מחדש. לא הצלחתי לשלוט בזה ושוב הדמעות הגיעו. אופיר התעלמה מהדמעות שלי והמשיכה הלאה. היא הרימה טישירט סגולה שנחה מתחת לערמת חולצות מכופתרות.

“את זוכרת את החולצה הזאת?” היא צחקה, “המשחק של...”
“הלייקרס”. אמרתי יחד איתה וניגבתי את הדמעות. “איך פתאום נכנס לו ג'וק לראש שהוא אוהד את הלייקרס”, המשכתי, “הוא לא הוריד את החולצה הזאת במשך שבוע כי הוא חשב שזה יביא להם מזל. בסוף הייתי

צריכה לקלף אותה ממנו”.

“את זוכרת שלקראת המשחק הוא הכריח אותנו להתעורר ב-2:00 לפנות בוקר וללבוש בגדים סגולים?”

“כן, צחקתי בקול, הוא צבע את השיער שלו בסגול, ויום למוחרת הלך ככה לאוניברסיטה”.

“את יודעת, כולם מתגעגעים אליו, כל מי שהכיר אותו, היא אמרה והביטה בחולצה”.

“הוא היה הדבק שחיבר אותנו”.

“הוא גרם לנו לעשות דברים משוגעים”. המשכתי אותה.

“לדחוף את עצמנו קדימה”, היא אמרה. “רק בגללו ארזתי תיק, טיילתי בעולם והתחלתי לכתוב בלוג. אם לא הוא, לא הייתי איפה שאני היום”.

היא התיישבה על המיטה. הפעם ניגשתי אני אליה וחיבקתי אותה. אלון היה חבר טוב גם שלה עוד מגיל צעיר. לאורך השנה הזאת הייתי כל כך

עסוקה בעצמי ובכאב שלי וידעתי שכואב לה, אבל איך אני יכולה להכיל גם את הכאב של האובדן שלה אם אין בי מקום?

“אוי אופיר, איך נתקדם ככה, אם נצטרך להתאבל על כל חולצה?” אמרתי בצחוק עצוב.

“אולי ככה צריך לארוז. לחגוג את הסיפורים של מי שהוא היה בשבילנו”.

“את החולצה הכחולה אני משאירה. גם ככה אף אחד לא ילבש אותה”.

“אין מצב!” היא קפצה מייד ובאה לקחת את החולצה.

“לא, תקשיבי לי, הם יהפכו אותה לסמרטוט רצפה, תראי אותה, היא לא שווה כלום למישהו אחר אבל בשבילי, זה אלון”. אמרתי בקול מעט תקיף.

זאת הייתה הדרך לעצור את השתלטנות של אופיר. ככה היא ידעה שהיא צריכה לוותר. אהבתי את זה בנו, בחברות שלנו, את המקום שנתנו

אחת לשנייה, למרות שהיינו שונות בהרבה מובנים. זו כנראה הסיבה שהחברות שלנו הייתה כל כך חזקה. האימהות שלנו שמחו כשהתחברנו בגן. אימא של אופיר תמיד אמרה שאני מאזנת אותה. זה מצחיק אותי

גם כשאני חושבת על זה עכשיו, כי האמת היא שאי אפשר לאזן אותה. כבר אז אפשר היה לזהות את השובכות של אופיר, את הצבעוניות שלה, לא רק בבחירת הבגדים שלה, אלא גם באופי שלה. לא היה מקום שהיא נכנסה אליו שלא שמו לב אליה מייד, היא גם טיפחה את זה. דיברה בקול, דאגה להכיר כמה שיותר ילדים. בכל קבוצה, בכל שלב, תמיד היא הייתה המנהיגה. לפעמים יותר מדי. ניסיתי להסביר לה את זה, אבל עם השנים הבנתי שיש דברים שאי אפשר לשנות. ואני, בדיוק ההפך. לא הייתי זקוקה לתשומת הלב הזאת מכולם, הסביבה הקרובה שיצרת לי הספיקה. בשבילי, לשבת ולדבר, אחד על אחד, היה הדבר שנהניתי ממנו. להקשיב למה שנאמר ומה שלא, גם לשפת הגוף. אהבתי להתבונן מהצד, לנתח, להבין. את הדינמיקה בין האנשים, את התגובות, את ההשפעה של מילה של אחד על השני. זה גם מה שבחרתי לעשות בחיים. להיות עובדת סוציאלית. זה מי שהייתי. הייתי?

“בסדר, אבל זהו”. היא המשיכה להוציא חולצות מהארון. קירבתי את החולצה אליי. לא רציתי לבזבז את מעט הריח שעוד נשאר שם. לא ככה, לא כשאני לא יכולה להיות איתו. הנחתי את החולצה שתמתין לי, עד שיגיע הלילה, במקום הבטוח על הכרית של אהובי. “זהו, עכשיו אני לא מוותרת יותר, כל ערמת החולצות המפונפנות עם הכפתורים חייבת ללכת.”

“מסכימה, גם ככה הוא לא הספיק ללבוש אותן יותר מדי, הוא רק התחיל את ההתמחות שלו במשרד רואי החשבון.” קיפלנו את החולצות והנחנו אותן בארגז, חולצה ועוד חולצה. כמה חולצות היו לו? אולי רק את זאת. לא את ההיא. או אף אחת. אופיר קיפלה אותן יפה ואני העברתי לארגז. “את יודעת, כשהוא התלבש לעבודה, הוא היה נראה לי כמו ילד שמתחפש למבוגר.” חייכתי.

“אולי בגלל שהוא באמת היה ילד.” היא צחקה.

הסתכלתי על החצי הריק בארון. ארגזים סגורים בפינת חדר השינה שלנו, שלי. בקבוקי בירה ריקים על השולחן.

“תמיד הוא התלונן שיש לי יותר מדי בגדים ושאין לו מקום לכלום. אם הוא רק היה רואה כמה ארגזים הבגדים שלו מילאו”. אמרתי.

“אני גאה בך, מוש”, אופיר התמתחה. “עשית את זה, ארזנו את הבגדים שלו”.

“כן, עשיתי את זה”. חזרתי אחריה, לא מאמינה שזה באמת קרה.

“נראה לי שמספיק פרידות ליום אחד, מה דעתך?” היא עזרה לי להזיז את הארגזים לעבר הדלת. “מחר בבוקר אני מגיעה לאסוף אותם ואותך, אז שלא ייעלם איזה ארגז “בטעות” ויחזור לארון”.

הרמתי את אצבעותי מדמה תנועה של שבועת הצופים.

“תודה. לא הייתי עושה את זה בלעדייך”.

“את גם לא צריכה, את לא לבד. ואפרופו לבד, מה דעתך שנסיים את היום אצלי בארוחת ערב?”

“תודה, אבל... אני חושבת שהיום אני מעדיפה שקט”. לא אהיה לבד, אלון יהיה איתי.

הנחתי את הראש על הכתף שלה והיא לחשה לי, “את חזקה, אל תשכחי את זה”.

שוב השקט הזה. שנה שלמה של דממה. הסתכלתי סביבי, חצי שלמה וחצי ריקה. בחצי השלם עדיין ראיתי את החפצים שלו מונחים לצד שלי. ובחצי הריק היו בגדים ארוזים בארגזים. שוב הדממה הזאת. היא רועשת יותר מכביש סואן. לא ידעתי כמה חזק צועקות פעימות של לב בודד, וההד של החלל הריק משמיע אותן שוב ושוב. אולי זה בכלל הד של נשמה ריקה? לא היה לי לאן לברוח מהתחושה הזאת. הבית היה המקום שברחתי אליו בשנה האחרונה. אבל השקט הזה, הלבד. הוא בלתי נסבל. נזכרתי שהחבאתי את קופסת התקליטים של אלון מתחת לשולחן.

שאופיר לא תתבלבל ותארוז גם אותה. בזריזות שלפתי את התקליט הראשון שראיתי. אלו היו דרק והדומיננס, ותוך רגע צלילי הגיטרה של אריק קלפטון מילאו את החלל הזה שהיה פעם הבית שלי. זה הרגיע אותי. פשטתי את בגדיי מול המראה. למה הפכתי? לא זיהיתי את זאת שהסתכלה עליי בחזרה. השערות החומות הארוכות שלי נפלו בלי חיים על הכתפיים הדקות, והצוואר הארוך שלי התארך עוד יותר. הפכתי לצנומה, קו ארוך וחד, הקימורים במותניים, הקפלים החמים שאלון אהב. פעם אהבתי להביט בעצמי עירומה והכי אהבתי שאלון הסתכל עליי, עם מבט רעב בעיניים. הוא תמיד אמר, את עגלגלה בדיוק איפה שאני אוהב. נכנסתי למקלחת. עצמתי את העיניים והזרם הממכר של המים החמים השכיח את השעות האחרונות מגופי וברגע אחד, הוא היה איתי, התבונן בי.

"אני אוהב אותך, מוש". קול הבס העמוק של אלון הדהד ועיניו חקרו את גופי.

הובכתי, כמו בפעם הראשונה. מה הוא היה אומר לי לו היה לידי באמת? מה הוא היה מכין לי לאכול ויושב לידי כדי לוודא שאסיים הכול ואעלה במשקל.

"את משמיעה את התקליט האהוב עליי", הוא המשיך, "Layla and Other Assorted Love Songs. את יודעת למה אני אוהב אותו כל כך?"

גיששתי אל אלון בשאלה.

"תנסי", הוא אמר, "את בטוח יודעת".

"כי זה שירי אהבה?" שאלתי.

"רק שירי אהבה?"

"לא, זה יותר מזה". ראיתי את עיניו החומות הגדולות. "זה תקליט מוצפן. שירי אהבה מהולים בכאב, בתסכול, ברצון עז להיות שייך למישהי ששייכת למישהו אחר".

"אהבה וכאב שרוקדים יחד בעוצמות מצמררות". הוא לחש והמשיך להביט בעיניי.
יצאתי מהמקלחת.
"תשכב לידי".

הוא ליטף את שערותיי כפי שנהג לעשות. הרמתי את התמונה עם מסגרת התכלת מהשידה והבטתי בה. זאת התמונה האהובה עליי. אלון ואני עמדנו זה לצד זה עטופים בשכבות של בגדים ושלג ברקע. הצטלמנו אחרי שגלשנו במורד הרי האלפים הצרפתיים, לפני כוס השוקו הרוחת שעמדה להגיע אלינו. זאת הייתה תמונה שתפסה את הרגע שלפני הרגע המושלם. הטעם של השוקו החם שהתפזר בגרוני שטף אותי שוב.

"בואי נראה אם תמצאי את השקע הקטן". הוא אמר.

עברתי עם אצבעותיי לאורך המסגרת עד שמצאתי אותו.

"אתה זוכר מה גרם לזה?" חייכתי בשובבות.

הוא צחק, "מוש, יש דברים שאי אפשר לשכוח". הגוף המוכר כל כך קרוב אליי והצחוק הנהדר הזה. הנחתי את ראשי על כתפו. "זה היה בצרפת, כמעט הלכתי מכות עם המוכרת הזקנה כשהיא קלטה שהפלת את המסגרת בחנות".

"תמיד היית טוב בזה. לתקשר עם אנשים... ו... לשמור עליי".

"אני תמיד אשמור עלייך".

"אתה כבר לא יכול לשמור עליי, אתה עזבת אותי".

"לא בחרתי לעזוב".

"אבל עזבת, אלון. אתה יודע איך תיארו את התאונה שלך בעיתון?"

"איך?"

"טרגדיית האוהבים".

"וואו, משפט קשה".

"כן... אתה יודע... זה די מתמצת את זה לא? נער ונערה מתאהבים בגיל 17. הוא התאהב בה ממבט ראשון, והיא... היא חשבה שהוא מוזר

בהתחלה אבל... אתה יודע..."

"מזור, הא? דווקא אני זוכר משהו אחר". הוא הקניט אותי.

"נו טוב... אולי גם היא התאהבה בו במבט ראשון", צחקתי. "השנים עברו והם גדלו יחד, ליוו אחד את השני ברגעים הטובים והפחות, בבחירות הקריירה והטיולים בעולם ואחרי כמה שנים הם החליטו שהגיע הזמן להיות מבוגרים..."

"ולהתחתן". הוא השלים.

"כן, להתחתן". עצרתי. לא רציתי להמשיך את הסיפור.

"מוש, את צריכה להמשיך".

"אני לא רוצה, אלון. קודם אופיר, עכשיו אתה והבית ריק, אתה מבין? שום דבר לא נשאר ממך".

"אין ברירה... את צריכה להמשיך לספר את הסיפור".

"למה? למה אני חייבת להמשיך? למה אי אפשר לעצור כאן?"

"הלוואי שהיה אפשר".

"אולי כן? אולי נמצא דרך לחיות ככה, אתה ואני... אני עם הזיכרונות שלי... ו... רחוק מכולם".

"את חייבת להמשיך את הסיפור". הוא חזר ולחש.

בכיתי, עצמתי את עיניי והמשכתי בכניעה. "נפרדנו בנשיקה. היינו כמה ימים לפני החתונה... ואתה... אני... היינו צריכים להיפגש באולם. וחנית בצד של הכביש המהיר ופתאום באה משאית... ו... ברגע אחד... אתה... מת".

משכתי באף. פקחתי את עיניי לגלות שאלון נעלם. שוב הייתי לבד. הגיטרה הכואבת של אריק קלפטון ניגנה את השיר Old Love. עצמתי את עיניי, אהבה ישנה, בבקשה תעזבי אותי לנפשי. חיבקתי את התמונה שלנו, והגיטרה של קלפטון בכתה יחד איתי.

התעוררתי לקול השעון המעורר ולרגע המפחיד הזה, אופיר הגיעה לאסוף אותי ואת הארגזים. היא העמידה את המאזדה הכחולה המתפרקת שלה מול הבית שלי. חלון אחד במאזדה שלה נשאר חצי פתוח, כי מאז שהוא נתקע היא לא מצאה את הזמן ללכת למוסך ולתקן אותו. המנוע השתעל כל כמה קילומטרים, ומדי פעם פלט עשן שגרם לה לקנות מטף ולהשאיר אותו קבוע ברכב. היא קראה למכוננית שלה נס, "כי זה נס שהיא עדיין לא שבקה חיים". כך תמיד אמרה וסירבה להחליף אותה "כי יש לה אופי". אותי הצחיק שמכל המכונניות שיש, היא בחרה דווקא בזאת שמרעישה הכי הרבה.

"שוב בכית?" היא שאלה ברגע שנכנסה לבושה בבגדי עבודה, אוברול ג'ינס כחול, סניקס אדומות וסרט צהוב על הראש.
אהבתי את הסגנון שלה, הוא התאים לה. אהבתי גם את הסגנון שלי. זה שפעם היה לי. דמינתי לרגע את הבגדים בארון שלי, את שמלת הקיץ הדקה בצבע קרם שאהבתי ללבוש לעבודה, את הסריג הוורדרד העדין שנצמד בדיוק במקומות הנכונים כמו שמיכה מלטפת על העור שלי. נזכרתי, עדינות ואלגנטיות - זה היה סגנון הלבוש שלי. עכשיו, זה בעיקר עיניים נפוחות וחולצות בלויות. אופיר התחילה להרים ארגזים וללכת לעבר הדלת. מה היא עושה? רגע? זה מהר מדי.

"את לא רעבה? בא לך קפה?"

"מיה, זה קורה. אנחנו עושות את זה עכשיו".

ואפילו בלי להסתכל עליי היא יצאה עם הדברים של אלון. רגע. הכול

קורה כל כך מהר, רק התעוררתי, ואופיר, והארגזים, ואלון שלי. אני יודעת שזהו, הגיע הרגע, אבל אני לא מוכנה לזה עדיין. עוד רגע היא חוזרת ועוד ארגז ייעלם ועוד חלקים ממנו יעזבו אותי היום. הנחתי יד על אחד הארגזים. סליחה, אלון, אני אוהבת אותך. הלכתי לכיוון הרכב עם הארגז הכבד, אבל הרגשתי שאני הולכת בכיוון ההפוך.

“אחרי שנפרוק הארגזים בעמותה, אני לוקחת אותך לאנשהו.” היא עצרה ברמזור אדום.

“לאנשהו?” הלואי והדרך תתארך, לא תיגמר לעולם.
“כן, מקום שיעשה לך טוב, את תראי.”

במצב רגיל הייתי מתעקשת להבין מה היא זוממת, אבל הסתכלתי על הכביש ועל הארגזים והשקיות שמילאו את הרכב עד לאפס מקום ורק התפללתי שהדרך תימשך עוד ועוד ולא נגיע ליעדנו לעולם.
“הגענו.”

אופיר חנתה מול שער ברזל חלוד. היא הרימה את בלם היד בעוצמה שלא הייתה מביישת נהג משאית, ונדמה היה שכמעט ונעקר ממקומו. נדרשו רק רגעים ספורים כדי שאתחרט ואפציר בה להחזיר את הארגזים אליי, לבית שלנו. היא פרקה בזריזות, ארגז ועוד אחד. עוד חלק ממני נחתך ועוד אחד. זה לא צריך לקרות. החפצים שלו צריכים להיות בבית, איתי. נתתי לאופיר להחליט בשבילי, להשתלט. למה? לא! אני לא מסוגלת לעשות את זה, אני לא מסוגלת למסור את הדברים שלך אלון, עדיין לא. לא אכפת לי מה אופיר רוצה, היא לא מבינה מה אני מרגישה. היא לא מבינה שהיא מבקשת ממני למסור חלקים מעצמי.

“אופיר, חכי רגע! לא! תחזירי אותם לרכב.” אמרתי בתקיפות כשיצאתי מהרכב.

היא נעמדה במקום עם הגב אליי והניחה את הארגז. התכוונתי להחזיר אותו לרכב, את כולם. אבל לפתע באה לקראתי אישה מבוגרת, מסבירת פנים, בידיים פרוסות וחיוך חם.

”אתן בטח אופיר ומיה“.

היא התקרבה אליי. עמדנו אחת מול השנייה והיא הביטה הישר לתוך עיניי. שערה הלבן בצבץ תחת המטפחת שעטפה את ראשה. היא אחזה בידי בדממה. הסתכלתי על אופיר, סיפרת לה? שאלתי ללא קול והיא הנידה את ראשה בחיוב. היא הבינה אותי, האישה הזאת. האחיזה החזקה שלה את כף ידי אמרה הכול.

”היום את משמחת הרבה מאוד אנשים טובים, יקירתי“. היא לחשה ולפתה את ידי אף יותר חזק.

אין לי דרך חזרה. היום אני נפרדת מהחפצים שלך אלון. נכנסנו למבנה, ואופיר השתרכה אחרינו עם הארגזים.

משני צדדיו של המסדרון הארוך קיבלו את פנינו ציורי ילדים בשלל צבעים. נכנסנו לחדר גדול שרוהט בגיבוב של פופים ובספות. ספרייה ירוקה מלאה בספרים הייתה צמודה לאחד הקירות. הנוכחים הרבים בחדר לא הבחינו בקבוצה הקטנה שלנו. הם היו עסוקים בפעילויות שונות, חלקם ציירו, חלקם שמעו מוזיקה. בנות שירות הסתובבו ביניהם. אנשים מבוגרים עם הבעות הפנים ילדותיות משהו. אופיר ידעה לאן להביא אותי. הייתה לי פינה חמה בלב לאנשים עם מוגבלות שכלית. טוב הלב שלהם, התמימות. בדירה הסמוכה לדירה של אימא שלי ושלי גרה משפחה עם ילדה בת גילי עם מוגבלות שכלית. אימא שלי ביקשה ממני לבלות איתה, שעה בשבוע. בהתחלה לא רציתי, אבל ככל שלמדתי להכיר אותה, ראיתי מעבר לאתגר. כעבור כמה שנים הם עברו דירה ומאז לא ראיתי אותה, אבל נותרה לה פינה חמה בלב שלי.

”שרה!“ נערה שבדיוק נכנסה פנימה עם תיק על גבה, רצה לעבר האישה המבוגרת.

שרה חיבקה את הנערה ביד אחת, ובידה השנייה המשיכה לאחוז בני למרות שהתחלתי להרגיש יותר בנוח, אני חושבת שעדיין הייתי קורסת

אם היא הייתה משחררת אותי, והיא הבינה את זה היטב. "זאת מיה", היא אמרה, "והיא מביאה לכם מתנות יפות". אופיר נכנסה עם השקיות האחרונות. את החדר הגדול מילאו כעת מרבית חפציו של אלון שלי. חלק מהנערות קצרות הסבלנות החלו לפרוק את הארגזים ופיזרו את התכולה שלהם על השולחן. "אתן רוצות לעזור?" שאלה שרה, "אנחנו פותחים חנות". אופיר הצטרפה אליהן מייד.

שרה הסתובבה אליי, "בואי איתי אל השולחן ההוא, תוכלי לעזור לסדר". היא הובילה אותי לשולחן ריק שעמד בקצה השני של החדר. הרגליים שלי זזות אחריה, אבל אני לא באמת שם. היא הניחה שקית על השולחן ושלפה ממנה גלימה שחורה. מתי אופיר ארזה אותה? זו התחפושת של אלון. הוא התחפש לדרקולה ואני לדרדסית. רק אחרי שהגענו למסיבה ההיא בצפון הבנו שהמוטיב היה שנות ה־70. זאת הייתה אשמתי, לא בדקתי עד הסוף. אבל לאלון לא היה אכפת. ולמרות שהרגשנו כמו שני דבילים, זאת הייתה מסיבה נהדרת. שרה התנהלה בזריזות, ותוך מספר רגעים הגלימה שלו הייתה מקופלת לצד הכובע שלו, החולצות והמכנסיים. וכך נראו גם שאר השולחנות. הארגזים התרוקנו מתכולתם שהוצגה עכשיו לראווה ממש כמו תערוכה במוזיאון. חולצת עוגיפלטת שקניתי לו בנפאל, מחברת שהוא לא הספיק לכתוב בה, השעון שלו, הכול שכב שם, דומם. ללא שם. תור ארוך של אנשים להוטים השתרך מול השולחנות ושרה הכריזה שהחנות כעת פתוחה אך לא לפני ששיתפה אותם בכללי הנימוס והסדר שמצופים מהם. כל משתתף צויד בשקית שאליה יכניס את הזיכרונות שלי. מבלי ששמתי לב, מישוהו לבש את החולצה עם ההמבורגר הירוק שקנינו במסעדה אי שם בצפון ארה"ב. המטקות שלו, מכנסיים, הכול. הם גרפו את החפצים לתוך שקיות ופרשו לצד כדי לבחון את השלל. השולחן חצץ ביני לבין ההמולה, מגן עליי. מגן ממה? החפצים של אלון, משמחים אנשים אחרים. אבל הדברים היקרים של האדם שהוא שלי,

שייכים מעכשיו למישהו אחר. אולי לא יתנהגו אליהם יפה? אולי הם ישיברו אותם? או יקרעו? לידי עמד בחור שלבש את החולצה שקיבל ובחן קובייה הונגרית ישנה. אלון לא זכה ללבוש אותה. קניתי לו אותה מספר ימים לפני התאונה. חולצה מצחיקה עם שלוש הדמויות מהסרט הנסיכה הקסומה. ויזני, אניגו מונטויה ופזיק, עומדים במסדר זיהוי. מייד ידעתי שהוא יאהב אותה. תכננתי לתת לו אותה ביום התאונה, אחרי הפגישה באולם.

אני חייבת לדבר איתו, שידע, שירגיש את אלון. שישמור על החולצה. אבל הרגליים שלי רעדו והייתי צריכה להתרחק מהשולחן שהגן עליי. נעזרתי בו, ואז בכיסא שהיה לידו והצלחתי להגיע אל הבחור.

"היי, אני מיה". התיישבתי לידו.

"אני יותם". הייתה לו בלורית בלונדינית ולחיים סמוקות. הוא לא שם לב שהחולצה הייתה מעט גדולה למידותיו.

"אני רואה שיש לך חולצה חדשה, תתחדש". לחשתי. "אתה יודע אלון, הבחור שהחולצה הייתה שייכת לו פעם, ממש אהב את הסרט הזה. צפית בו?"

"כן" הוא אמר והמשיך בשלו עם הקובייה ההונגרית.

הסתכלתי על שאר הנוכחים, בחורים ובחורות שמדדו בגדים ושיחקו עם הצעצועים שאלון אהב לאסוף. מכוניות עם שלט נסעו לאורכו ורוחבו של החדר ובובות של דארט' וידר לצד צבי הנינג'ה. היה אושר בחדר. חגיגה כמעט. "בן כמה היית אלון?" חייכתי אל אלון שנשען על הקיר מהעבר השני של החדר, כל כך שמחתי לראות אותו, הינה כל מה שאי פעם גרם לי להרגיש נורמלית. אני יכולה גם עכשיו להיות מי שהייתי איתו, האהבה הענקית שלי אליו מילאה את החדר. בלב מתפוצץ הלכתי לעברו ונשענתי על הקיר ממש ליד הגבר שאני אוהבת.

"נו באמת, כל גבר מבוגר צריך שיהיה לו לפחות צעצוע אחד של צבי הנינג'ה".

“אתה חושב?” צחקתי.

“עשית מעשה טוב מוש”. הוא הביט בי.

“אני יודעת.. אבל... למה קשה לי? החפצים שלך...”

“אני יודע, אבל אלה רק חפצים. את לא צריכה אותם כדי לזכור אותי”.

“ואם אני אשכח?”

“את לא”.

“איך אתה כל כך בטוח?”

“כי אני מכיר אותך. גם אם צב הנינג'ה שלי לא יסתכל עלייך כל בוקר,

עדיין תזכרי אותי”. הוא קרץ. הוא תמיד ידע לשפר לי את מצב הרוח.

“מה מצחיק כל כך?” אופיר עמדה לפתע במקומו של הגבר שאני אוהבת

היא הייתה במצב רוח מרומם.

“תודה, אני חושבת שזה עשה לי טוב”. חיבקתי אותה.

“את חושבת?” היא הקניטה אותי.

“רוב הסיכויים שזה עשה לי טוב, אבל בואי נסכים שייקח לי כמה ימים

לעכל את זה”.

“עם זה אני יכולה לחיות.” חיוך ניצחון קל על שפתייה. “נראה לי

שהתפקיד שלנו הסתיים כאן, מה דעתך שנמשיך ליעד הבא שלנו?”

“אולי מספיק הרפתקאות ליום אחד?”

“אחד אחרון, אני מבטיחה”.

ידעתי שלא היה טעם להתווכח, ברגע שהיא החליטה משהו, היא הייתה

נחושה להשיג אותו. והיא הייתה נחושה להחזיר אותי לחיים. שלחתי מבט

אחרון על חלקיקי חיי. תשמרו על אלון שלי בבקשה, לחשתי.

נס השתעלה בזמן שנסענו לעבר היעד המסתורי.

“ובכן”, אמרתי, “את מתכוונת לשתף לאן אנחנו נוסעות?”

“זה תלוי”. היא בוודאי חיכתה שאשאל את השאלה וכבר הכינה תשובה

מראש.

“תלוי במה?”

“תלוי בכמה תעשי לי חיים קשים”.

“אופיר, לחשתי, באמת מספיק לי אתגר אחד ביום”.

“לא, זה לא אתגר”. היא היססה. “תראי, אני מבינה, באמת. את יודעת שאני מבינה אותך. התנתקת מהכול למשך שנה, וזה הגיוני. אני לא יודעת מה הייתי עושה במצב שלך. אבל את לא צריכה לשכוח מי את רק בגלל שאלון איננו”.

“כן, אבל...”

“לא, חכי.” היא ביקשה להמשיך, “אני לא אומרת לך שאת צריכה לחזור לקליניקה שלך ולטפל. אני מבינה שזה מוקדם מדי. אבל, את כן צריכה לחזור לרכוב על הסוס. את צריכה לזכור מה זה לדבר עם אחרים, לעזור להם. את צריכה לזכור מה זה להיות עובדת סוציאלית. ולפני שתגידי לי למה אני טועה, אני רוצה לספר לך לאן אנחנו נוסעות”. היא עצרה לרגע ובחנה אותי, ציפתה שאעצור אותה. אבל לא עשיתי את זה כי ידעתי שהיא צודקת.

“אוקי, אני מקשיבה”.

היא נשמה לרווחה, “אז חשבתי שיהיה לך קל יותר לחזור לעניינים אם תחזרי להתנדב, בלי מחויבות כמובן”, היא דאגה להדגיש, “במרכז התמיכה העירוני”.

“מרכז התמיכה העירוני?” לחשתי. “את רוצה שאני אחזור לשם? איך? תראי אותי. מה נשאר ממני בכלל שיכול לעזור למישהו? למה שמישהו ירצה לדב...”

“תפסיקי!” היא קטעה אותי. “אני רוצה שתקשיבי טוב למה שאני אומרת לך. מספיק. הוא כבר לא יחזור. את לא יכולה להמשיך עם הניתוק הזה. שנה זה מספיק בשביל להתאבל עליו. את עובדת סוציאלית מוכשרת. התחלת לבנות לעצמך שם, קליניקה. עצרת את הכול ברגע אחד ועכשיו די! אז אני מבינה שלחזור לטפל באנשים זה מהר מדי, אבל לענות

לאנשים שנמצאים במצוקה, בדיוק כמוך, לתמוך בהם, לעשות את מה שאת אוהבת לעשות, את מה שאת טובה בו, זה בדיוק מה שאת צריכה בשביל למצוא את הדרך שלך חזרה. את נמצאת במקום חשוך ממש, והחושך רק יגדל אם תמשיכי ככה. נראה לך שתוכלי להתקיים עוד הרבה שנים מביטוח החיים שלו? החיים עולים כסף מיה, גם אם את לא משלמת שקל על הדירה שלך”.

”שלנו. תיקנתי אותה.

”לא מיה! שלך, אין יותר שלנו. די, את חייבת להתעורר”.

היא חנתה מול המרכז ואני הפסקתי לשמוע אותה. המילים האלה היו קשות מדי. הסתכלתי מבעד לחלון הרכב על המבנה האפרורי הישן.

חזרתי לרגע אחורה בזמן, לפעם הראשונה שהגעתי להתנדב.

”אלון, אתה זוכר שהסעת אותי לכאן בפעם הראשונה? שנינו ישבנו ברכב והסתכלנו על המבנה המתפרק ולא היינו בטוחים אם זה מרכז התמיכה או בכלל בית נטוש. ולא הסכמת שאכנס לבד, אתה זוכר? נכנסת איתי, ואחר כך לא רצית ללכת. וגם הם בכלל לא רצו שתלך, ניסו לשכנע אותך להתנדב יחד איתי. אבל היית עסוק בלימודים שלך ולא היה לך זמן”.

”מיה, את איתי?” שאלה אופיר.

”כן, ברור”.

”אז תעני לי, אהבת את המקום?”

הסתכלתי עליה, “כן. היה לי טוב שם”.

”למה?”

”די אופיר, מה את רוצה. את לוחצת עליי וזה מהר מדי. עם החפצים של אלון ועכשיו זה”.

”פשוט תעני לי. היא התעקשה.

”את כל כך עקשנית. היה לי טוב. בסדר. פגשתי שם אנשים ממש טובים ומתקשרים לשם אנשים שממש צריכים מישהו שיקשיב להם, וזה עשה לי טוב”.

“שנגעת באנשים”.

“כן אופיר, כן!” צעקתי.

“אנחנו לא חייבות להיכנס”. היא אמרה בנימה רכה יותר, “אני רק רוצה שתזכרי שזה עשה לך טוב להתנדב כאן”.

“זה פשוט יותר מדי, את מבינה? כל היום הזה, כל הפרידות האלה ועכשיו את גם מנסה לדחוף אותי להתחלות חדשות”.

“לא התחלות, התחלה”. והמבט הנחוש הזה בעיניים שלה בשלב הזה כבר התיש אותי. “רק התחלה אחת, מיה”.

“אני לא יודעת מה להגיד”.

“תגידי בסדר וזהו”.

התחינה שבקולה ריככה אותי. לא היו לי הכוחות הנפשיים להילחם בה, רציתי פשוט לוותר ולנסוע משם, לא לראות את המקום הזה מולי. לא לחשוב על החפצים שכבר לא איתי, רק לחזור הביתה אליו.

“בסדר, אני אתנדב. פעם אחת”. לחשתי בכניעה, “ואז את משחררת אותי” “מוסכם.” היא חיבקה אותי מייד. “ניכנס?” היא סובבה את גופה לעבר דלת המכונית.

“לא”, נגעתי בכתפה ומשכתי אותה אחורה. “זה יותר מדי!” “אוקי, אוקי, הבנתי. נראה לי שנוכל לפרוש היום בשיא. אגב, רק שתדעי שלא השארתי לך ברירה כי כבר רשמתי אותך, והולכים להתקשר אלייך. וחופף מזה זאת הזדמנות לצאת מהפיג'מה שאת לובשת כל יום”. היא הרכיבה את משקפי השמש העגולות שלה והתניעה את נס.

“פיג'מה?”

הסתכלתי על המכנסיים שלבשתי ועל החולצה. סריג תכלת דק שהיה איתי עוד מימי האוניברסיטה. מרופט עם כדורי צמר שנאספו במקומות שונים וג'ינס ישן. היא צדקה. אבל אין לי חשק להתלבש, כמו שאין לי חשק להתאפר, כמו שאין לי חשק לצאת מהמיטה בבוקר.

נסענו משם, לא ידעתי מתי תהיה הפעם הבאה שאראה את המרכז.

איך אביא את עצמי לחזור לעולם הטיפולי? גם אם זה בשיחות טלפון עם אנשים שלא אפגוש לעולם. בשנה האחרונה אני מדחיקה כל מחשבה מטרידה, וגם את המחשבה הזאת אדחוף עמוק פנימה עד שאצטרך להתמודד איתה.

ירד הערב, ונס השמיעה את קולה העייף בכניסה לרחוב של הבית שלנו. אחרי בירות בפאב השכונתי וארוחת ערב טעימה, חיכיתי לחזור הביתה, לבלות עם אלון, או מה שנשאר ממנו במחשבות שלי. עליתי הביתה, שיכורה, מרגישה פחות, פוחדת פחות לחזור לבית שהתרוקן ממנו. פתחתי את הדלת ועצמתי את עיניי.

“אלון?” קראתי. “אתה כאן?”

“אני כאן, מוש”. הוא אמר והושיט לי יד.

“תיכנס איתי הביתה, אני מפחדת לפקוח את העיניים”.

“תפקחי, יהיה בסדר”.

פקחתי עיניים. הוא לא עמד לידי והבית היה ריק וחיוור. החפצים הצבעוניים שלו, הבובות על השידה בסלון, הפוסטר של קרמר מסיינפלאד, כולם נעלמו. ועכשיו הבית היה חיוור. יחד עם אלון נעלמו גם הצבעים. הנחתי תקליט של ג'וני מיטשל בפטיפון, וצלילי River מילאו את החדר נהר התפרץ מתוך הריק וסחף אותי איתו. ואני צפתי על צלילי קולה ופחדתי להסתכל אל הכלום שמסביבי. לא נשאר לי שום דבר ממנו. “אלון, אני לא יודעת איך להפסיק להרגיש כל כך לבד”. קרסתי לרצפה והדמעות זלגו לנהר.

הטלפון צלצל. קמתי. מזדקפת בקושי. ניגבתי את הדמעות. מי מתקשר אליי ולא נתן לי לשקוע לתוך הריקנות הזאת. מי עוצר את האלכוהול מלשתות לי את המחשבות?

“שלום, אני מדבר עם מיה אריאל?”

קפאתי.

המילים האלה. אני מדבר עם מיה אריאל? סטירה לצד אחד, סטירה לצד שני. קרה משהו לאלון. קרה משהו לאלון. קרה משהו לאלון. הפחד. חזרתי אחורה, לאותה שיחה. אדם זר מהעבר השני של הטלפון מפלסטיק מרסק לי את החלומות עם המילים "אני מדבר עם מיה אריאל" שאחריהן המשפט "אלון עבר תאונת דרכים".

"הלו?" חזר הקול.

"זה אלון?" לחשתי מטושטשת מהאלכוהול, מהשיר, מהקול, ופתאום היה לי כל כך חם. קרעתי את הסוודר ממני.

"אמממ לא. מדברים ממרכז התמיכה העירוני. סליחה על השעה, אבל הבנו שאת מגיעה אלינו מחר להתנדב בקו הטלפוני?"
 "מה? מרכז תמיכה?"

אני עוד הייתי שם. בשיחה ההיא. הראש שלי הסתובב. הזזתי את הראש קצת ימינה והכל זו איתי. נפלתי לרצפה. ניסיתי להרגיש קרקע. משהו יציב.

"רגע אני... צריכה רגע".

כיסיתי ביד את העיניים. מתי החדר יפסיק להסתובב? אני חושבת ששמעתי את הצד השני אומר שהוא יתקשר עוד כמה דקות. אבל פשוט רציתי שהבית יפסיק לזוז יחד איתי. זה כבר קרה לי כמה פעמים. סבתא שלי אמרה שזה ורטיגו, אני חשבתי שחסר לי ברזל. זה תמיד היה עניין של זמן ובעיקר, לא להילחץ. פרסתי את כפות הידיים והרגליים ונגעתי ברצפה. אלון צחק עליי כשהוא ראה אותי ככה. אבל עכשיו הוא בטח היה מעיר בצחוק שאלכוהול והתמוטטות נפשית כנראה לא הולכים יחד. הוא לא היה שם, ואף אחד לא אמר את זה, אבל צחקתי בכל מקרה. לפחות הברחת את מי שהתקשר. גם את זה הוא היה אומר. הפסקתי להזיע והחדר הסתובב לאט יותר. אני לא יודעת למה. אולי הרצפה הקרה, אולי התפכחתי והבנתי איזו מטופשת אני, שוכבת ככה על הרצפה עומדת להתחיל תרגיל בהתעמלות קרקע. שוב הטלפון.

זה ההתנדבות. די, תעזבו אותי. אני לא רוצה.
אבל הטלפון צלצל וצלצל ואופיר צלצלה לי גם במוח.
די, נגמור עם זה וזהו.
"הלו." אמרתי בכעס.
"מיה, אפשר עכשיו?" הוא שאל בהיסוס.
"כן, סליחה. כן". התיישבתי לאט, עדיין על הרצפה למקרה ששוב ארגיש שאני נופלת.
"מעולה. אז רשום לנו שאת מגיעה מחר ו..."
"מה? מחר? לא." קטעתי אותו.
"אה... זה מה שרשום. בכל מקרה, רציתי לדעת אם תוכלי להגיע בצוהריים במקום בבוקר?".
"לא, מחר אני לא יכולה. זה יותר מדי".
"אוקי", אמר הקול מהעבר השני בהיסוס, "אז אני קובע לך לעוד יומיים, יום חמישי".
רציתי לומר לא, שזאת טעות במספר ובכלל, טעות לפנות אליי ואיך לעזאזל, איך אני יכולה לעזור למישהו כשאני עדיין רואה ומדברת מדי יום עם החבר המת שלי! אבל אופיר לא תעזוב אותי והבית שלי... אתה לא מנחם אותי יותר. איך אני יכולה להיות כאן כל כך הרבה זמן? נתתי לאלכוהול לדבר בשמי, "אוקי, אני אגיע".
"יופי". אמר הקול מהעבר השני והמשיך בלי לדעת שהסכמה שלי הייתה הצעד השני המשמעותי ביותר שעשיתי בשנה האחרונה. "בדרך כלל אנחנו מכשירים את המתנדבים שלנו, אבל מאחר ואת עובדת סוציאלית וכבר התנדבת בעבר בעמותה, אין ספק שקיבלת הכשרה מתאימה".
מה הוא בכלל יודע? הוא לא יודע כלום. הלא הדבר האחרון שאני כשירה לו זה לייעץ למישהו אחר.
"תוכל בכל זאת להזכיר לי מה אני אמורה לעשות?" ביקשתי למרות שידעתי בדיוק את התשובה.

”כמובן.“ הוא ענה, ”אנחנו עמותה עירונית שמספקת סיוע טלפוני לתושבי העיר שמרגישים שהם זקוקים לאוזן קשבת.”

”ומה מצופה ממני לעשות בשיחה?” גם את התשובה הזאת ידעתי ומייד אחרי ששאלתי תהיתי למה אני מאריכה את השיחה הזאת כשכל מה שבא לי הוא לנתק.

”בעיקר להיות שם עבור אותו מתקשר“, הוא השיב, ”הרבה פעמים הם פשוט מחפשים מישהו שיקשיב להם, שייתן להם את התחושה שהם לא לבד.”

לבד. אני יודעת מה זה.

הוא המשיך לספק לי מידע על המתחם, האנשים, לאן אני מגיעה ובאיזו שעה והמילים שלו הסתחררו סביבי. ניתקנו את השיחה, ובאותו הרגע צנחתי לכורסה ועצמתי את עיניי.